

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. F.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje r. pr. M. B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o należny od czynności tego rodzaju podatek od towarów i usług oraz kwotę 81,98 (osiemdziesiąt jeden i 98/100) zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód P. F. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lutego 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 maja 2014 r. Sąd pierwszej instancji oddalił jego powództwo o zasądzenie od pozwanego, Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w K. kwoty 150.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. W uzasadnieniu wyjaśnił, że warunki w jakich powód odbywał karę pozbawienia wolności nie spowodowały naruszenia jego dóbr osobistych. Ocenę tę podzielił Sąd Apelacyjny. W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. powód wskazał jako naruszone przepisy postępowania art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c., art. 233 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego natomiast zarzucił niewłaściwą wykładnię art. 23 i art. 24 k.c. oraz niezastosowanie art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 110 § 2 k.k.w., art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka oraz art. 448 k.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w całości, a nadto o przyznanie pełnomocnikowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oraz zwrotu wydatków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹

k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący powołał się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy na oczywistą zasadność swojej skargi, którą łączył z oczywiście i rażąco nietrafną wykładnią i zastosowaniem przepisów art. 23 w zw. z art. 24 k.c. oraz art. 227 k.p.c. i art. 232 zd. drugie k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. pierwsze k.p.c., a ponadto przepisu art. 382 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że przynajmniej jeden z podnoszonych zarzutów jest niewątpliwie słuszny, a zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga wniesiona w tej sprawie nie spełnia tych wymagań. Przede wszystkim skarżący kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (art. 398³ § 1 k.p.c.). Zarzuty dotyczące naruszenia art. 382 k.p.c. z kolei nie przystawały do treści apelacji, w której nie podniesiono zarzutów dotyczących nieuwzględnienia wniosków dowodowych powoda. Wskazana przez powoda podstawa mająca uzasadnić przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystąpiła więc, a okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 11 pkt 25 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800). Z kolei podstawą przyznanych pełnomocnikowi powoda kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym jest § 2, § 10 ust. 1 pkt 25, § 12 ust. 4 pkt 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).